

De heerlijkheid van Asten.

Sirene klinkt, we zien de sirene ook, het is een hard en schel geluid, iedereen is op het toneel, één is zwart en heeft kleine zwarte vleugeltjes.

Rüben Vervoort:

Vanmiddag heeft Saskia Pollock een zwarte engel door de Hoofdstraat zien lopen.

Fransje de Waal:

Iedereen heeft hem gezien.

Slager de Waal:

Ik niet.

Rüben Vervoort:

En nou vertelt ze het aan iedereen die het maar wil horen.

Slager de Waal:

Ik hoor nooit iets.

Rüben Vervoort:

Ze is echt op haar best. Een zwarte engel.

Slager de Waal:

Waarom weet ik dat nu pas?

Meneer Kalie:

Omdat jij altijd bij het horen van de sirene begint te huilen en dan laten we je achter je hakblok, zo doen we dat hier.

Rüben Vervoort:

En dan zeggen we huilebalk slager de Waal staat weer boven zijn hakblok te schreien, dat wordt weer een karbonaadje in tranensausje.

Fransje de Waal:

Zo is het wel genoeg, Rüben, zo is het wel genoeg.

Rüben Vervoort:

Frikadelletjes in tranenmarinade.

Fransje de Waal:
Zo is het wel genoeg, Rüben.

Rüben Vervoort:
In Asten ligt alles op straat.

Fransje de Waal:
In Asten wel, ja.

Slager de Waal:
Behalve dat er aan mij nooit iets verteld wordt.

Fransje de Waal:
Wel, pappa, ik vertel je altijd alles.

Slager de Waal:
Wie reed er dan op die tractor?

Rüben Vervoort:
In Asten is geen enkel geheim veilig.

Slager de Waal:
Behalve dan dat niemand mij ooit iets vertelt en dat dat geheim nooit boven tafel is gekomen, Fransje, dat is toch zo, jongen, wie is er met die tractor achteruitgereden, wie is er vorig jaar over Lars gereden?

Fransje de Waal:
Laat dat nou rusten, pappa, kom, Saskia heeft een zwarte engel door de Hoofdstraat zien lopen.

Slager de Waal:
Ik kan het niet laten rusten, wat kan mij die zwarte engel schelen, waarom begrijpt niemand mij?

Rüben Vervoort:
En nu vertelt Saskia Pollock aan iedereen dat dit de eerste keer in Asten is dat we een donkere man door de Hoofdstraat hebben zien lopen.

Vader van Sven:
Sven.

Rüben Vervoort:
Saskia is er helemaal overstuur van.

Meneer Kalie:

Ha, ha, zo zwart als de smurrie die ik zondags op mijn schoenen smeer.

Vader van Sven:

Sven Hendrix!

Fransje de Waal:

Meneer Kalie, meneer Wim Kalie, koster van de Sacramentskerk, heeft hem schijnbaar ook mogen aanschouwen.

Meneer Kalie:

Ha, ha, zo zwart als de kraaien op onze begrafenis.

Vader van Sven:

Sven.

Meneer Kalie:

Kan er misschien eventjes iemand Sven halen?

Vader van Sven:

Sven?

Rüben Vervoort:

Sven?

Fransje de Waal:

Is het weer zo ver?

Rüben Vervoort:

Moet hij weer bij zijn vader komen..

Fransje de Waal:

Om zich daarna weer te laten wegsturen.

Meneer Wim Kalie:

Het is over vijven, de sirene is net gegaan.

Rüben Vervoort:

Hij wil alleen maar dat zijn Jannie bij hem komt zitten.

Fransje de Waal:

Die komt niet.

Meneer Kalie:
Hoe hij haar behandeld heeft.

Fransje de Waal:
En toch wil hij alleen maar haar, dat zij aan zijn sterfbed zit.

Rüben Vervoort:
Die komt nooit.

Meneer Kalie:
Gaaf hij dood zonder dat er iemand aan zijn bed zit.

Fransje de Waal:
Die gaat nog lang niet dood.

Rüben Vervoort:
Als je zo kan ruzie maken niet nee.

Vader van Sven:
Neem er één jongen, één, alsjeblief, doe het niet zoals ik het heb gedaan, neem er één, ik heb er zo'n ongelooflijk zootje van gemaakt en nu spijt het me als haren op mijn kop, voor jou is het nog niet te laat, voor jou nog niet, Sven? Gewoon bij één vrouw blijven.

Sven Hendrix:
Heb je me daarvoor laten komen?

Vader van Sven:
Je verziekt er je leven mee, Sven, één, luister naar me.

Sven Hendrix:
Het is woensdagmiddag, het meubel dat ik aan het maken ben moet morgen af.

Vader van Sven:
Kijk naar mij, ik moet het met jou doen, en jij bent een egoïstisch mens..

Sven Hendrix:
Niet doen pappa.

Vader van Sven:
Jij bent een egoïstisch mens, jij denkt alleen maar aan jezelf.

Sven Hendrix:
Niet doen, pappa.

Vader van Sven:
Stop ermee.

Sven Hendrix:
'Monogamie is voor sukkel', riep je altijd, weet je het nog, als je Jannie weer eens een paar nachten alleen had gelaten.

Vader van Sven:
Ik heb er spijt van, echt, als haren op mijn kop, ik hou van mijn Jannie, zielsveel, maar ik ben altijd alleen.

Sven Hendrix:
En ik dan?

Vader van Sven:
Jij bent een egoïst, hoe vaak moet ik dat nou nog zeggen.

Sven Hendrix:
Daar gaan we weer, elke woensdagmiddag neuk ik Saskia Pollock, onder de ogen van heel Asten bedrieg ik mijn vrouw die een paar huizen verder met een pan met aardappelen de Hoofdstraat af tuurt op zoek naar haar onbetrouwbare mannetje, natuurlijk, daar gaan we weer.

Vader van Sven:
Dat wordt gezegd.

Sven Hendrix:
Zou ik net als jij dat talent hebben? pappa, dat talent om zoveel mogelijk verschillende vrouwen te kunnen neuken, zou dat het zijn? zou het die bijzondere obsessie zijn, waar jij het altijd over hebt: 'het is de schuld van die enorme hoeveelheden testosteron die ik elke dag maar weer, voor God mag Joost weten, moet aanmaken en die gejaagd door mijn lijf denderen en dat dat de reden is dat ik ga donderjagen, Jannie, ik verlang naar zoveel mogelijk verschillende heerlijkheden, laat me nou'. Doe niet zo schijnheilig, dat zei jij altijd, als je dronken was, weet je het nu al niet meer.

Vader van Sven:
Achter in het magazijn van de drogist in de Hoofdstraat, tussen de flessen terpentine en Boldoot, terwijl tien huizen verder je lieve vrouw Mathilde met een pan met aardappelen geduldig de hoofdstraat af tuurt, met de onschuldige ogen als van een

heilige. 'Wat hou ik toch veel van mijn lieve Mathilde', maar ondertussen zit je vunzig te vogelen met die Saskia Pollock, die niemand meer wil. 'Wat zou ik zonder mijn lieve Mathilde moeten beginnen, geen dag zonder haar, mijn lieve trouwe Mathilde', maar ondertussen neuk je de kut van Saskia Pollock, achter in het magazijn tussen de talkpoeder en de steunkousen bedrieg jij je vrouw, Sven, geef het nou eens een keer toe, dat zegt men.

Sven Hendrix:
Er wordt zo veel gezegd in Asten.

Fransje de Waal:
In Asten is geen enkel geheim veilig.

Rüben Vervoort:
In Asten ligt alles op straat.

Vader van Sven:
Dat je haar schoorsteen veegt voor een paar zielige hoesttabletjes, wordt er gezegd, dat je haar heerlijkheid vult voor een paar zielige zoute dropjes.

Sven Hendrix:
Dat er een zwarte engel door Asten waart.

Vader van Sven:
Dat je je mond houdt over zwarte engelen. Stop met vogelen jongen, je vernielt er je leven mee.

Sven Hendrix:
Dat ik Mathilde zou bedriegen, dat weet jij donders goed, ik zou mezelf zeer doen, denk eens na, pa, als ik met Saskia Pollock zou vogelen, zou het me misschien een moment plezier geven, maar uiteindelijk zou ik mezelf ermee zeer doen, geloof me nou maar.

Vader van Sven:
Zij is vast de enige niet.

Sven Hendrix:
Ik ben bij Jannie geweest.

Vader van Sven:
Je zult er ook nog wel een paar buiten de zandverstuiving hebben.

Sven Hendrix:
Ze komt niet.

Vader van Sven:
Ik wed dat je haar niet eens gesproken hebt.

Sven Hendrix:
Ze wil niet.

Vader van Sven:
Heb je tegen haar gezegd dat ik aan het dood gaan ben en dat ze mijn hand moet vasthouden, 'Wees gegroet Maria vol van genade', moet bidden, 'gezegend is Jezus de vrucht van uw schoot'.

Sven Hendrix:
Ze wil niets meer met je te maken hebben, dat je haar vastgebonden hebt om voor haar ogen allerlei smerigheden uit te halen, dat was de limit.

Vader van Sven:
Kleinzielige kut, kan ook nergens tegen, dat ze wegschrimpelt in dat krot van d'r, wegteert in der spinnenweb van verschraalde droompjes, kleinzielige miep, ik krijg nog een smak geld van d'r, en niet zo'n beetje ook, het preutste wijf van heel Asten, kan ook nergens tegen, en maar zeuren over de prijs van een kist aardappelen, verdroogd ziek zeikwijf, ik zet haar uit mijn kop, voorgoed, het gaat vast ook wel zonder die schijnheilige trut, wat die zelf niet allemaal uitspookt onder die zwarte rokken van d'r, elke hond in Asten mag de reuzel daar komen weghappen, ik krijg nog een smak geld van d'r, verzuurd oud rotwijf, dan komt ze toch niet. En Jack Robertson dan, kan Jack Robertson niet komen? Ben je bij Jack Robertson geweest, heb je met hem gepraat, je zou ook bij Jack Robertson langs gaan, dat heb je beloofd, Sven?

Sven Hendrix:
Jack komt ook niet, Jack is ook boos.

Vader van Sven:
Jack is zijn hele leven al boos, kan hij mijn hand toch nog wel vasthouden, boos zijn is geen excuus, en een paar Weesgegrootjes komen bidden, is dat zo moeilijk, en elke dag een kaarsje in de Sacramentskerk, is dat zo moeilijk?

Sven Hendrix:
Hij vloekt de hele dag door.

Jack Robertson:

Kan die zwarte engel, die roetmop, niet uit Asten getrapt worden, 'zwarte engel', zijn ze helemaal gek geworden, eeuwige schijtlijsters, het volk is te schijterig geworden, straks overkomt er iemand wat en dan is het te laat, angst regeert Asten.

Vader van Sven:

Dan kan hij toch nog wel mijn hand vast houden?

Jack Robertson:

Ik houd verdomme niemands hand vast.

Sven Hendrix:

Hij wil niet, hij zegt dat jij hem bedrogen hebt.

Vader van Sven:

De armoedzaaier, dat niet alleen zijn bijenschuurtjes, maar zijn hele huis in de hens mag gaan, de fik er in, en nu? Hoe moet het nu? Als ik nu naar God ga, moet het dan in mijn eentje? Dat is toch geen doodgaan, in je eentje, want jou hoef ik er niet bij, jou moet ik er niet bij hebben, dus als ik nu ga hemelen is er niemand, dat is heel zielig, weet je dat? Dat hoort niet, kun je misschien niet de koster vragen, meneer Kalie, meneer Wim Kalie, ik voel me niet goed, ik ga dood, echt, of die mijn hand niet wil vast houden? Ik denk dat het elk moment kan gaan gebeuren, ik kan hem er voor betalen, ik heb geld, want jou hoef ik er niet bij, vuile egoïst, jij denkt alleen maar aan jezelf en 'gezegend is Jezus de vrucht van Uw schoot'.

Sven Hendrix:

Ik hoop dat jouw Jezus jou nog wil.

Vader van Sven:

Spot niet met dingen waar je geen verstand van hebt, mijn Jezus is de zoon van God en die knipt de kaartjes, jij hebt niet eens voor vrucht kunnen zorgen.

Sven Hendriks:

Jack Robertson is uitzinnig.

Vader van Sven:

Jij zal wel dood zaad hebben, jou moet ik er niet bij, dat die armoedzaaier niet een keer de hand aan zichzelf slaat, ondankbaar stuk vreten, ik heb alles voor die man gedaan.

Sven Hendrix:

Dat vindt hij niet.

Vader van Sven:
Zijn hele huis in de hens.

Sven Hendrix:
Jack Robertson eet pieren.

Vader van Sven:
Iedereen hier in Asten wordt steeds gekker. Het is woensdagmiddag, moet jij niet die Saskia een veeg geven, Saskia Pollock, die niemand meer wil omdat ze uit de ringen gevallen is.

Sven Hendrix:
Jack Robertson eet pieren, wormen, toen ik gisteren bij hem was om hem te vragen jouw hand vast te houden haalde hij een blik levende pieren uit een laatje, zo'n blikje dat we hier gebruiken om te vissen en hij stak zo een hand vol pieren in zijn muil, dat is toch eigenaardig, gisteren, dat is toch eigenaardig. Wie eet er nou levende pieren, waarom doet Jack Robertson zoiets? Wat weet jij van die piereneter?

Vader van Sven:
Ik ga dood.

Sven Hendrix:
En hij dronk ook water uit de kreek, er stond een fles water op de keukentafel, de kreek zit vol blauwalgen.

Vader van Sven:
Kun je misschien weggaan, kan ik eindelijk eens een keer rustig sterven.

Sven Hendrix:
En hij eet ook aarde, potgrond, hij haalt een plastic zak potgrond van onder zijn aanrecht en steekt zo een hap grond in zijn mond, bestelt elke maand een zak van vijf en twintig liter, zegt hij, komt speciaal uit de stad, vijf en twintig liter, meer heeft hij niet nodig, waarom doet hij dat? Weet jij meer van die piereneter, we hebben hem nog nooit bij de kruidenier of snackbar Jos Verbiest gezien?

Vader van Sven:
Waarom ga je niet naar dat magazijn, naar dat schuimbekkende mens, die jou haar lief glanzend spleetpoesje aanbiedt in ruil voor je wekelijkse hoesttabletjes en je zakje zoute dropjes.

Saskia Pollock:

Alles wat maar kan rijden en mij zou kunnen dragen is voldoende, als ik hier maar weg kom. Weg wil ik, met hem mee, mee met de zwarte engel, want dat ik weg wil, dat is een ding wat zeker is. Alleen gaat 't niet, lukt het niet en blijf ik hier maar hangen, aan het eind van de Hoofdstraat, waar de verharde weg overgaat in een stoffige zandweg, daar, helemaal alleen, aan het einde van de wereld, daar waar mijn huis staat en overdag, de enige troost, deze drogisterij, de enige in de wijde omtrek, en waarom? En waarom ben ik altijd alleen, omdat iedereen vies van mij is? tenminste dat denk ik dat iedereen vies van mij is vanwege mijn epileptische aanvallen. En omdat ik steeds onzekerder word, omdat ik van Sven hou, maar niet van Sven mag houden, omdat Sven getrouwd is met zijn Mathilde en Sven trouw is, wat ik ook probeer en als ik onzeker word ga ik steeds harder praten, en dan denkt iedereen dat ik dat niet door heb, maar dat heb ik wel degelijk door, van dat harde praten, ik praat hard en dwingend en mijn handen bewegen als een paar onschuldige parkietjes, kijk dan, ik kan mijn handen niet stilhouden, en nu loopt er een zwarte engel door het dorp, op blote voeten, met een witte doos onder zijn arm, hoe heet je, zwarte engel?

De Zwarte Engel zwijgt.

Saskia Pollock:

Waarom zeg je niets, ik wil dat je met me mee gaat, kom met mij mee, let maar niet op mijn handen, mijn stem, let maar niet op mijn lach, mijn lach kan ik niet sturen, is onbestuurbaar, net als mijn handen, wilde net gevangen parkietjes, die zich nog een keer tegen de tralies van hun kooi doodvliegen, mijn arme handen, kom mooie zwarte engel van me, kom mee met mij, op het eind van de straat is mijn huis, ik zal je zwarte vel verwennen, zachtjes strelen, besprenkelen met rozenwater, je vleugels kammen, duizenden vlinderkusjes op je voorhoofd, kom, kom mee, kom mee met mij.

Rüben Vervoort:

Ik sta tegenover Fleur in een van de bijenschuurtjes achter het huis van Jack Robertson, die er fascistische ideeën op na houdt, die bijenschuurtjes die altijd zo zuinig verlicht worden door twee olielampjes die op een plank boven mijn hoofd staan, naast de olielampjes zie ik de staart van de kater van Jack Robertson, stil en levenloos, zoals alles in de schuurtjes van Jack Robertson stil en levenloos is sinds hij geen bijen meer houdt. In de ogen van Fleur brandt het vuur van verlangen, dat denk ik te zien, dat zou iedereen denk ik, denken te kunnen zien, iedereen die door haar gekust zou willen worden zou het vuur in haar ogen herkend hebben en dan landt er een mug op haar blote arm, ik sla hem voorzichtig weg, zonder haar pijn te doen, ik kan muggen op meisjesarmen weg slaan zonder meisjes pijn te doen, dat weet ik zeker, en dan blijft mijn hand op haar arm rusten, alsof het de gewoonste zaak van de wereld is, wat het natuurlijk niet is want het is de arm van Fleur, die me

strak aankijkt met dat vuur in haar ogen, haar prachtige glanzende bruine ogen, dan breng ik voorzichtig en langzaam mijn mond naar de hare, ze ontwijkt me niet echt, zegt geloof ook geen ja, maar voor ik mijn lippen tegen de hare druk voel ik haar borsten, ik heb een dunne nylon blouse aan, geen hemd, door de stof heen voel ik haar borsten, ik denk dat ik eventjes heel gelukkig ben, heel gelukkig. Dan begint Fleur ineens te gillen, waarom Fleur, waarom begin je te gillen? De kater van Jack Robertson springt wild van de plank en stoot met zijn staart de twee olielampjes om, deze vallen op mijn schouders, mijn nylon blouse vat direct vlam, ik verbrand mijn rug van nekhaar tot bilspleet, waarom Fleur, waarom moest je gillen, en nu praat Fleur niet meer met me, met niemand en ze kijkt me ook niet meer aan, vanwege mijn verbrande rug, denk ik, terwijl ik zeker weet dat ik haar geen pijn zou hebben gedaan.

Fransje de Waal:

Dat is iemand waar het leven allang uit vertrokken is, ik weet niet wat er met haar gebeurt, zit de godganse dag met haar middel en ringvinger in haar mond, Rüben, hou op met haar te willen, als ze haar vingers uit haar mond haalt zie je wit week gerimpeld vlees, twee dikke opgezwollen vingers, ze is gek, stapelgek, nog even mooi, Rüben, nog even opwindend mooi.

Rüben Vervoort:

We aten die dag kippenlevertjes met geweldige appeltjes, weet het nog goed, ik had geen zin in kippenlevertjes met geweldige appeltjes, het schreeuwen van het meisje was door merg en been gegaan en ik denk dat ik de kippenlevertjes met geweldige appeltjes koud heb laten worden want de volgende dag stonden ze er nog precies op dezelfde plek, uren heb ik naar mijn schoenen gestaard, in de hoop dat wat ik dacht niet waar zou zijn, dat het geschreeuw niet het geschreeuw van haar zou zijn geweest, niet van haar waar ik mijn rug voor verbrand heb, niet haar die ik zo graag in de donkere schuurtjes van Jack Robertson had willen kussen.

Meneer Kalie:

Ze wonen er nog maar een jaar, hoor, het zijn nog steeds nieuwelingen. Het is nog een kind, die Fleur, als ze die avond met haar moeder aan komt lopen.

Sven Hendrix:

Dat is ze nog steeds meneer Kalie, een kind.

Meneer Kalie:

Toen was het nog meer een kind als nu, bedoel ik, meubelmaker, wat weet jij nou van vrouwen, Sven Hendrix, Sven Hendrix met zijn Mathilde de Jong, een en al geluk.

Sven Hendrix:
Rustig maar.

Meneer Kalie:
Weet jij iets wat ik niet weet?

Sven Hendrix:
Rustig nou maar, meneer Kalie.

Meneer Kalie:
Niks rustig, bemoeial. Het is een prachtige zomeravond als Fleur met haar moeder aan komt lopen. Het was die dag bloedheet geweest, ik weet het nog want ik moest een sorbetje voor mijn Anja halen..

Sven Hendrix:
Elke avond, toch, elke avond moet jij toch een sorbetje voor je Anja halen.

Meneer Kalie:
Vaak, ja, heel vaak ja, want mijn vrouw heeft heel veel zoetigheid nodig.

Sven Hendrix:
Waar is ze eigenlijk, jouw vrouw, meneer Kalie?.

Meneer Kalie:
Mijn vrouw Anja zit thuis in haar alkoofje.

Sven Hendrix:
En waarom zien we jouw vrouw toch nooit buiten, leeft jouw vrouw nog wel?

Meneer Kalie:
Tochtziekte, Sven, omdat ze de tochtziekte heeft, mijn vrouw Anja komt nooit buiten omdat ze de tochtziekte heeft, verdomme, dat jij nu zo gelukkig bent, schreeuw het van de daken.

Sven Hendrix:
Daar hoef ik mij toch niet voor te schamen?

Fransje de Waal:
Sven Hendrix en Mathilde de Jong houden zoveel van elkaar.

Rüben Vervoort:
Onafscheidelijk.

Fransje de Waal:
Kunnen nog geen uur zonder elkaar.

Meneer Kalie:
Allergisch voor de tocht omdat het hier in Asten altijd waait, en omdat ze ook wel eens een verzetje wil is haar sorbet haar enige pleziertje, en dat gun ik haar graag.

Sven Hendrix:
O.

Meneer Kalie:
Dus ik loop door de Hoofdstraat op weg naar snackbar Jos Verbiest, passeer ondertussen Sven Hendrix, Rüben Vervoort en Fransje de Waal, die net bezig zijn de kar van Jannie op te laden, ik help ze een handje, zie ik ineens in de verte twee vrouwen aan komen lopen, met koffers en al, niet van hier dat zie ik meteen, het is geen lopen, Fleur loopt als een heilige, het is alsof er een heilige aan komt lopen.

Sven Hendrix:
Of zoals we dachten dat een heilige zou lopen.

Meneer Kalie:
Niet van hier, o nee, zo mooi worden ze hier niet gemaakt.

Rüben Vervoort:
We begonnen allemaal een beetje te zweten, zo mooi als Fleur is, nog een kind, dat wel, maar ze heeft een zomerjurk aan, zo mooi, zo iets hadden we nog nooit hier gezien, zo mooi.

Meneer Kalie:
Alsof die prachtige zomeravond als maar mooier werd, door die jurk, je voelde het aan het tempo van werken, iedereen werd steeds trager.

Rüben Vervoort:
Totdat we het werk staken en sprakeloos zijn en ons ook een beetje generen, ten minste ik geneerde me.

Meneer Kalie:
Ik niet.

Rüben Vervoort:
Omdat we weten dat we er grauw uitzien in onze werkpakken en ons schamen voor onze armoede, ten minste ik schaamde me.

Meneer Kalie:
Ik niet.

Fransje de Waal:
Op dat moment is ons dorp veranderd, definitief.

Rüben Vervoort:
Alleen wisten we dat toen nog niet.

Fransje de Waal:
En nu loopt er een zwarte engel met een witte schoenendoos onder zijn arm op blote voeten door ons dorp en zoekt Fleur meneer Kalie en meneer Kalie zoekt Fleur en wij begrijpen niet waarom Fleur Meneer Kalie zoekt..

Meneer Kalie:
Omdat zoiets jullie helemaal niets aangaat, snotneuzen. Ik ben naar de snackbar van Jos Verbiest.

Rüben Vervoort:
Ik begrijp niet waarom Fleur op zoek is naar meneer Kalie, vieze meneer Wim Kalie, met zijn vieze dikke vrouw die elke avond een sorbetje nodig heeft. Is het zijn geld? Heeft Wim Kalie geld?

Fransje de Waal:
Die heeft nog geen nagel om aan zijn reet te krabben, niks, die heeft helemaal niks. Ja, wat kleingeld voor zijn sorbetjes.

Rüben Vervoort:
Wat heeft die vetklep van een Kalie dat ik niet heb?

Fransje de Waal:
In ieder geval geen verbrande rug die er uitziet als een opengesneden kalf op het hakblok van mijn vader huilebalk slager de Waal.

Slager de Waal:
Waarom heeft iedereen het over die zwarte engel, die met blote voeten door ons dorp loopt, keurig in het pak, doos onder zijn arm, en waarom gaat het nooit meer over mijn Lars? Als die tractor van Jannie Smits niet achteruit was gereden dan had Lars nog geleefd, eerst gaat zijn moeder dood en een jaar later rijdt er iemand over mijn Lars, het jong was net twee geworden, en Fransje, ik kan het niet laten rusten, het spijt me, elke dag weer, vergeef je het me? Dat iedereen me huilebalk slager de Waal noemt, Fransje, vergeef je het me? Ik kan het niet stoppen.

Rüben Vervoort:

Als die smerige rotkat van Jack Robertson niet zo geschrokken was liep ik nu met Fleur te flaneren door de Hoofdstraat: 'Goedenavond huilebalk slager de Waal, goedenavond Jack Robertson, lekker gevloekt? Goedenavond meneer Kalie, pas op je sorbetje smelt', wat heeft Fleur met die vieze man uit te zoeken?

Fransje de Waal:

Hij heeft iets met haar uitgespookt, Rüben, ik heb het je al zo vaak gezegd, iets wat hij beter niet had kunnen doen, iets wat hij had moeten laten, waarschijnlijk heeft hij zijn poten niet thuis kunnen houden, waarom kan zo'n man zijn poten niet thuis houden. Fleur zoekt meneer Kalie, meneer Kalie zoekt Fleur. Waarom zoeken die twee elkaar?

Fleur:

Ik sta voor het raam met de rode draperie van het huis van de familie Kalie, kijk regelrecht in hun nette woonkamer, achter hun nette woonkamer is het alkoofje van waaruit mevrouw Kalie altijd haar bevelen geeft, 'schatje haal nog eens een sorbetje voor me', ik staar door het raam naar binnen, mevrouw Kalie niet aanwezig, deur naar de altijd gesloten alkoof waagwijd open, stoel van mevrouw Kalie op zijn zijkant, omgevallen, twee lege dieprode oorfauteuils in hun nette voorkamer met hun ruggen naar het raam kijken me hatelijk aan, kaars van het bronzen beeld in de rechterhoek brandt, bronzen beeld van een danseresje die haar linkerbeen hoog opgooit, en in haar rechterhand een kaars vasthoudt, kaars brandt, er is iemand thuis. Er moet iemand thuis zijn. Meneer Kalie? Meneer Wim Kalie?

Fransje de Waal:

Rüben is mijn beste vriend.

Rüben Vervoort:

Fransje de Waal is mijn beste vriend.

Fransje de Waal:

Rüben is een goedgezak en loopt al een jaar achter Fleur aan, als een hond.

Rüben Vervoort:

Jij niet dan?

Fransje de Waal:

Zeg ik niet.

Rüben Vervoort:

Wij zijn ons hele leven al heel goed bevriend met elkaar.

Fransje de Waal:
Vanaf de bewaarschool.

Rüben Vervoort:
Ik weet niet beter.

Fransje de Waal:
We hebben alles voor elkaar over, alles, niets is ons teveel.

Rüben Vervoort:
We gaan voor elkaar door het vuur.

Fransje de Waal:
Onze vriendschap is een wonder.

Rüben Vervoort:
Jij niet dan, ben jij niet verliefd op Fleur?

Fransje de Waal:
Dat zeg ik niet.

Rüben Vervoort:
Dus wel.

Fransje de Waal:
Voor eens en voor altijd, ik val niet op meisjes.

Rüben Vervoort:
Dat zeg jij.

Fleur:
Mamma? Nu wel, mamma, nu wel zeggen, niet zeggen: 'Fleur, nu niet', ik wil nooit meer dat je zegt: 'nu niet', dat wil ik nooit meer horen: 'nu niet', mamma, ik wil alleen nog maar: 'nu wel' horen, help, want ik heb geen honger, mamma, niet zeggen dat ik moet eten, ik wil nooit meer eten, omdat ik geen honger heb, niet zeggen dat ik moet eten en dat meneer Kalie de beste mens van Asten is, dat niet gaan zeggen, ik ga mezelf krabben, nooit meer, en ook niet zeggen: 'en toch zal je eten', nee, liever niet: 'eten zal je', mamma wil je dat niet tegen me zeggen, wil je me helpen, mamma, er is iets ergs gebeurd, denk ik, en nou moet je iets doen, iets gaan doen, en niet zeggen dat ik op moet houden met huilen, en ook niet dat meiden van zeventien niet meer mogen huilen, meiden van zeventien huilen wel, wel, wel, je moet iets doen, mamma, je moet iets doen, iets, iets, iets.

Moeder van Fleur:
Ik ga helemaal niets doen.

Jack Robertson:
Ik heb hem zien lopen. Zo zwart als roet, dat hoort niet Asten. Wat heeft dat godverdomme hier te zoeken, ik haat die roetmop, dat die in zijn eigen land blijft, wat moet dat hier?

Saskia Pollock:
Ik durf hem niet aan te kijken, alleen heimelijk, als hij de drogisterij voorbij loopt, zo mooi, zo gevaarlijk mooi.

Fransje de Waal:
Iedereen heeft hem gezien, de zwarte engel. Alleen ben jij de laatste tijd zo somber, Rüben Vervoort, zo verschrikkelijk somber, komt dat door hem?

Saskia Pollock:
Ik voel zijn aanwezigheid, sinds hij hier rondloopt is er iets veranderd.

Rüben Vervoort:
Ik maak grapjes.

Fransje de Waal:
Hou toch op.

Rüben Vervoort:
Op zijn tijd maak ik grapjes.

Fransje de Waal:
Hou toch op, kijk naar jezelf.

Rüben Vervoort:
Ik ben vrolijk.

Fransje de Waal:
Kijk naar jezelf, je bent helemaal niet vrolijk.

Rüben Vervoort:
Jij dan, jij dan, ben jij vrolijk?

Saskia Pollock:
Ik voel zijn aanwezigheid, ik voel de aanwezigheid van die zwarte engel, ik doe heel gewoon, hij ziet het vast, hij kijkt dwars door mij heen.

Rüben Vervoort:

Ik hou van haar, Fransje, ik hou van haar, ik kan er niet meer mee ophouden van haar te houden, bij haar te willen zijn. Ik wil haar, Fransje, ik wil haar vastpakken, luister.

Jack Robertson:

Onze leiders zijn slappe klootzakken, ze lullen maar wat uit hun slappe nek. Laffe uilskuikens.

Rüben Vervoort:

Hoor hem te keer gaan. Alsjeblieft Fleur?

Fransje de Waal:

Omdat de wereld geregeerd wordt door slapjanussen, laffe leiders zonder ruggengraat, dat zegt-ie.

Jack Robertson:

Slappe schijtlijsters. Onwetende zultkoppen. Zakkenvullers. Al die wereldleiders bij elkaar.

Saskia Pollock:

Ik ben apentrots als de gymjuf mij vraagt de gymoefeningen voor te doen, Rüben Vervoort en Fransje de Waal zitten ook in mijn klas en met mijn lenige lijf doe ik de oefeningen in de ringen, ik zwier, vlieg, maak vogelnestjes, keer op keer, weet nog zo goed hoe dat voelde, een onoverwinnelijke roes, ik ben goed, ik ben heel goed, iedereen vindt mij goed, iedereen is verliefd op me en ik ben gek op al die aandacht, tot het een keer misgaat en ik uit de ringen val en verkeerd op de mat terecht kom en mijn lichaam vreemd begint te trillen, vreemd begint te schokken, vreemde stuiptrekkingen maakt en ik het bewustzijn verlies en er schuim op mijn mond verschijnt, vanaf dat moment heb ik vallende ziekte, epilepsie en wil niemand mij meer.

Rüben Vervoort:

Haar eerste toeval martelt haar op een manier die we niet verdragen. We durven amper naar de mooie Saskia Pollock te kijken, Saskia verandert in een afschrikwekkend monster.

Sven Hendrix:

En nu gaan er praatjes rond dat ik iets met haar zou hebben, terwijl Mathilde en ik zo trouw zijn als het eerste het beste koppeltje zwanen.

Fransje de Waal:
Ik zou maar uitkijken, Sven.

Rüben Vervoort:
En niemand durft meer iets met haar te beginnen en het komt terug, het komt bij haar altijd terug, het wild schokken, het wegdraaien van haar ogen. Daar wil niemand bij zijn.

Fransje de Waal:
Het schuimbekken. Seks met iemand die zou kunnen gaan schuimbekken, daar waagt geen hond zich aan, dat durft niemand. En we waren zeventien en wisten allemaal dat Saskia Pollock een verzuurde ouwe vrijster zou worden.

Meneer Kalie:
's Nachts draai ik me altijd tegelijk om met mijn vrouw, mijn aartslelijke en moddervette vrouw Anja Havik, want de adem van mijn vrouw Anja Havik ruikt zo naar dood en bederf dat ik er zelfs in mijn slaap bijna van dood ga, verdomme een gierput ruikt nog naar een bos viooltjes vergeleken bij die gapende rotte muil van mijn vrouw, Anja Havik, met de zwarte stompjes en de diep geelgroene afgebrokkelde stukjes tand en tandsteen, die heeft haar eigen kerkhof altijd bij zich, als ik in dat gapende gat de dood tussen haar overgebleven tanden aanschouw.

Sven Hendrix:
Meneer Kalie, hoe is het met uw vrouw? Lijdt ze nog steeds aan de tochtziekte?

Meneer Kalie:
Waar bemoei jij je mee, zorg er liever voor dat je vader op een nette manier dood gaat.

Sven Hendrix:
Je moest eens weten, meneer Kalie, je moest eens weten, maar mijn vader en ik liggen elkaar niet, en ik ben slechts brandstof voor zijn woede en ik heb er ook geen enkele moeite meer mee dat wij elkaar niet liggen. Dus wat jij uitspookt, eerwaarde koster, moet je zelf maar weten, je doet maar wat je niet laten kan.

Meneer Kalie:
Ik ben een fatsoenlijk mens, ik doe geen vlieg kwaad, waar heb jij het over?

Sven Hendrix:
Ik heb er geen enkel probleem mee dat wij elkaar niet mogen. Volgens mij doe jij dingen die het daglicht niet verdragen, maar hoor je daar mij over klagen?

Meneer Kalie:

Waar heb jij het over, gek, iedereen weet dat jij je vrouw Mathilde bespioneert, mij maak je niet gek. Ik ben koster van de Sacramentskerk en dat word je niet als je niet door en door fatsoenlijk bent.

Sven Hendrix:

Ik mag jou niet, met je schijnheilige kop, je schijnheilig leven, achter de rode draperie in je voorkamer met je boekjes en elke avond een sorbetje voor het vrouwtje. Ik mag jou niet en dat mag iedereen weten hier in Asten.

Fransje de Waal:

Met een matte huid, glad als een meisjeshuid, sta ik voor de spiegel, zo ben ik geboren, zeg ik zachtjes, zo ben ik geboren en als ik goed in de spiegel kijk, zie ik een meisje, maar tussen mijn benen hangt dat maagdelijk hatelijk ding, ik haat mijn maagdelijk hatelijk ding, ik wil mijn maagdelijk hatelijk ding niet meer. Volgens mij ben ik net zo treurig als Saskia Pollock. Wij zijn niet eens laatbloeiers, Saskia Pollock en ik zijn nooitbloeiers, ik, omdat ik met mijn maagdelijk hatelijk ding zit opgescheept en Saskia Pollock omdat ze uit de ringen gevallen is.

Saskia Pollock:

En toen was hij er opeens, de zwarte engel, met zijn zwarte huid, zijn prachtig lijf, in een fractie van een seconde is het gebeurd, waar komt deze prachtige engel vandaan, wat moet hij in ons arme dorpje Asten, wat wil hij van mij? Woon bij mij, leef bij mij, kom bij mij, praat met mij, eet met mij, doe met mij, vrij met mij, o god, alsjeblieft, als er gerechtigheid is, schenk mij deze zwarte engel? Geef hem aan mij, aan niemand anders, ik ben iemand waarvan de stemming zomaar ineens kan omslaan, zo zonder vooraankondiging of wat dan ook, woon bij mij, leef bij mij, kom bij mij, praat met mij, eet met mij, doe met mij, vrij met mij, geef hem aan mij, aan niemand anders, zomaar ineens verval ik in een diepe grafstemming, zo midden op de dag en dan wil mijn lijf alleen nog maar heel stil liggen en wachten tot het weer over gaat.

Sven Hendrix:

Dat ik je elke woensdag in het magazijn een bezoekje breng, komt dat van jou Saskia?

Saskia Pollock:

Nee Sven.

Sven Hendrix:

Wat is er aan de hand?

Saskia Pollock:
Ga weg Sven.

Sven Hendrix:
Komt het door die neger, die door het dorp loopt.

Saskia Pollock:
Ga weg Sven.

Sven Hendrix:
Waarom doe je zo geheimzinnig, weet jij iets wat ik niet weet?

Saskia Pollock:
Nee Sven, ik vind je heel aardig, ik mag je heel graag, en een tijd lang heb ik gehoopt dat jij mij ook aardig zou vinden.

Sven Hendrix:
Dat doe ik ook.

Saskia Pollock:
Ik heb naar meer verlangd, Sven, dat weet je.

Sven Hendrix:
Wat is er gebeurd?

Saskia Pollock:
Dat kan ik niet zeggen.

Sven Hendrix:
Iedereen praat over die man. En Jack Robertson loopt vloekend over straat. En jij staat hier te huilen, wat is er aan de hand?

Saskia Pollock:
Ik kan het niet zeggen.

Sven Hendrix:
Is er bij mij thuis iets gebeurd?

Saskia Pollock:
Ga nou maar naar huis.

Sven Hendrix:
Is er iets met Mathilde, is er iets wat ik moet weten?

Saskia Pollock:

Af en toe borrelt er bij mij zoveel verdriet omhoog, dat heeft te maken met dat iedereen vies van mij is, verdriet wat zo met tienduizenden wortels aan mijn ziel verankerd zit, zelfs iemand die hier nieuw is, hoeft mij niet..

Sven Hendrix:

Heeft hij dat gezegd?

Saskia Pollock:

Dat zeg ik niet.

Sven Hendrix:

Hoe weet je dat nou? Heb je hem gesproken? Ik mag je heel erg graag, Saskia, dat weet je, waarom moet ik naar huis? Is er iets met Mathilde gebeurd? Is er iets met Mathilde gaande wat ik niet mag weten? Waarom zeg je niets?

Vader van Sven:

Sven, Sven, je moet me helpen Sven Hendrix.

Saskia Pollock:

Je moet me helpen Sven, alsjeblieft.

Sven Hendrix:

Ik ben twee uur weggeweest, naar de houtzagerij, wat is er gebeurd Saskia, wat weet jij wat ik niet weet?

Rüben Vervoort:

In Asten ligt alles op straat.

Fransje de Waal:

In Asten is geen enkel geheim veilig.

Vader van Sven:

Je moet me helpen, heb je de koster nog gewaarschuwd? meneer Kalie, meneer Wim Kalie, heb je de koster gevraagd mijn hand vast te houden, of hij weesgegroetjes wil bidden als het zover is?

Meneer Kalie:

Wanneer gaat die man nou eens een keer dood, we worden allemaal stapelgek van hem. Sven Hendrix doe er iets aan.

Vader van Sven:
Help, help kan iemand anders mij misschien helpen?

Meneer Kalie:
Sven Hendrix, doe iets.

Rüben Vervoort:
Sven Hendrix is in de drogisterij van Saskia Pollock.

Vader van Sven:
Zie je nou wel dat hij erop los vogelt met Saskia Pollock.

Meneer Kalie:
Terwijl hij dag in dag uit zijn vrouw als een pitbull bewaakt.

Sven Hendrix:
Ik bewaak haar helemaal niet, maar er is iets gebeurd, en niemand wil me iets vertellen, er is iets met Mathilde gebeurd.

Rüben Vervoort:
Moet je een sorbetje, Sven, wil jij een mierzoet sorbetje van snackbar Jos Verbiest?

Fransje de Waal:
Maak je niet druk.

Vader van Sven:
Sven, help me.

Meneer Kalie:
Doe er iets aan, Sven.

Sven Hendrix:
Mierzoete sorbetjes zijn voor jouw moddervette Anja Havik met haar fobische angst voor tocht. Er is iets met Mathilde, ik heb het in de ogen van Saskia Pollock gezien. Sorbetjes voor de moddervette Anja Havik, in haar dichtgetimmerd huis, in haar alkoof, met het schilderij met de voortploegende paarden.

Meneer Kalie:
Je kunt beter sorbetjes halen dan je eigen vrouw bekluren, gluiperd.

Saskia Pollock:
Sven Hendrix, je vader roept je.

Sven Hendrix:

Ik kan niet, pappa, nu niet, er is thuis iets aan de hand.

Anja Havik:

Ach arm schatje van me, haal nog eens een sorbetje voor me.

Meneer Kalie:

Ik heb je wel verstaan, Anja, ik ga zo, eerst mijn boekje uitlezen, ik hoor je wel vanuit je donkere alkoof ademen.

Anja Havik:

Ik versta je niet.

Meneer Kalie:

Laat me nog eventjes mijn boekjes lezen. Alsjeblief, Anja, ik hoor je wel ademen in je donkere alkoof met het schilderij met de twee ploegende paarden voor een diep rode zon die langzaam wegzakt. Was ik die zon maar. Mocht ik maar wegzakken, langzaam verdwijnen achter die horizon.

Anja Havik:

Ach lief lekker mannetje van me, haal nog eens een sorbetje. Kun je me daarna pakken, mag je me daarna eens goed roeren, ben ik je warme kopje chocolademelk, laat jij je lepeltje maar niet bij Jos Verbiest liggen.

Meneer Kalie:

Waarom leef ik dag in dag uit in deze putlucht, en moet ik vreugdeloos graaien in haar onverzadigbare bloedeloze heerlijkheid met schaamlippen als rafelige olifantenoren, haar slordig uitgevallen uitgedroogde grijze rauwe pruim waar alle leven uit verdwenen is. Een pruim met de geur van een vismarkt. Waarom? Waarom? Waarom?

Anja Havik:

Jongleer er maar eens goed op los, ouwe reus van me, leef je maar eens goed op mij uit. Ach, iedereen zit je maar te pesten, kostertje, beleef jij ook maar eens een keer je happy hour, meneer Kalie, meneer Wim Kalie, lekkere vetzak van me, laat je toch niet op je kop zitten, laat je eens gaan, kom, kom op, niet zo langzaam Kalie, langzaam is voor dienstmeisjes. Jij bent mijn beer, ik jouw zeug, kom op, straf ze, straf ze allemaal, vooruit straf ze, Sven, Rüben Vervoort, Fransje de Waal, iedereen in Asten, straf ze, straf mij maar, klots er maar op los, koster van de Sacramentskerk, beer van me, gevaarlijke beer van me, mijn heerlijkheid smacht naar je woede, naar je afgunst, naar je woedende afgunstige vuisten.

Meneer Kalie:

Voor de plaatselijke snackbar Jos Verbiest buk ik om de zwarte kater van Jack Robertson te aaien, als ik weer omhoog kom kijk ik recht in de ogen van de zwarte engel. 'Nieuwkomer', zeg ik, 'jij bent een nieuwkomer'. Daarna zeg ik niets meer, niets, omdat ik niet weet wat ik moet zeggen tegen zo iemand. Ik keer me om, ga de snackbar Jos Verbiest binnen en vraag zoals elke avond een sorbetje met veel rooie siroop: 'please, doe jij mij eens een sorbetje met veel rooie siroop', en ook Jos Verbiest zegt niets over de zwarte engel, en thuis pluk ik verbeterd aan de tochtstrippen van de ramen, neus tegen het glas, doof voor alle smakgeluiden die uit de donkere alkoof drijven, als goudvissen in een donkere vissenkomp.

Anja Havik:

Komt er nog iets van, meneer Kalie, meneer Wim Kalie, wordt er nog iets ondernomen, mijn lijf staat in brand.

Meneer Kalie:

Ik hoor je wel smakken in je donkere vissenkomp, is je sorbetje al op?

Anja Havik:

Al een eeuwigheid.

Meneer Kalie:

Straks, ik moet nog even mijn boekjes...

Anja Havik:

Gewoon komen als ik dat zeg, Kalie.

Meneer Kalie:

Nee.

Anja Havik:

Gewoon doen, jongen, gewoon doen wat ik zeg.

Meneer Kalie:

Dag Fleur, kom je de vuile was ophalen, boven, de vuile was ligt boven, onder in de linnenkast, je weet wel.

Anja Havik:

Wie is daar?

Meneer Kalie:

Ik loop wel even mee.

Fleur:
Dat hoeft niet meneer Kalie.

Meneer Kalie:
Jawel Fleurtje.

Anja Havik:
Wat gebeurt daar?

Meneer Kalie:
Dat mijn wijf met haar tochtfobie en haar eeuwige putlucht een keer kou vat, god in de hemel, neem haar tot je, lieve heer neem haar tot je, echt leven wil ik, naar buiten, voor ik hier voorgoed stik, naar buiten, op een echte vrouw liggen, naar buiten, mijn ding in een nauw sluitende heerlijkheid verstoppen, dat er een nauw sluitende heerlijkheid voor mijn ding opengaat, mijn ding verstoppt in een echt wijf, in een zacht warm meisjeswijf, een kloppend zacht warm vrouwenestje, dat mijn bud naar buiten getrokken wordt, ik kan niet meer, ik ben zo moe, God in de hemel, ik ben zo moe.

Fleur huilt.

Meneer Kalie:
En niemand gaat hier over lopen kletsen, dit wordt niet aan de grote klok gehangen ik ben de koster van de Sacramentskerk en dan wordt er gezwegen. Als het graf, heb jij dan helemaal geen respect. Koster van de Sacramentskerk.

Fleur huilt.

Meneer Kalie:
Hou op met huilen, het duurde zeggen en schrijven, drie minuten, wat is nou drie minuten op een mensenleven, een beetje plezier, verdomme, lach, het is maar seks en je heerlijkheid was uitnodigend, er was geen enkel verzet van je heerlijkheid, wat zeur je nou, als een klein warm badje, gegoten, geen beter plekje voor die eenzame worm van mij, bekijk het eens met humor, jouw jong meisjeskutje, jouw fluwelen flamoesje paste als een gastvrije leren dameshandschoentje om mijn wormpje, verdomme heb jij niet leren delen van je moeder, niet alles voor jezelf houden kleintje, stuk verdriet, hou op met huilen, ik denk nergens meer over na, hoor, en dat ga jij nu ook doen, nergens meer over nadenken, hoor je me, jij denkt ook nergens meer over na, is dat afgesproken?

Fleur huilt.

Meneer Kalie:

En ik breek je poten als je hier met anderen over praat, meisje, en hou op met schreien, 't is maar seks, ik ben het al vergeten, seks is zo onbelangrijk, neem een voorbeeld aan mij.

Fleur huilt.

Meneer Kalie:

Toen ik het met je deed, heb ik ook nergens over nagedacht, nergens, er ging helemaal niets in mij om, alleen maar schokjes, verder helemaal niets, o ja wel, ik moet niet liegen, spreek de waarheid koster, ik heb ergens over nagedacht, jawel op het hoogtepunt heb ik ergens over nagedacht, tijdens de laatste schokken heb ik aan iets gedacht, ik weet het weer, ik heb nagedacht over een mooi cadeau voor jou, maar ik wist niets en nu mag jij me gaan vertellen wat je graag van mij wilt zou willen hebben.

Fleur:

In de kerk hangt een schilderij, de zevende van de statieweg, een meisje dat naar Jezus op kijkt, met een doek in haar handen, een meisje dat op het punt staat het gezicht van Jezus aan te raken met haar doek, in de bovenhoek zit een koolmeesje, het koolmeesje en het meisje kijken samen hoe Jezus langzaam bezwijkt onder het gewicht van zijn kruis, het meisje wil het gezicht van Jezus aanraken.

Meneer Kalie:

Zeg het maar?

Fleur:

Dat schilderij wil ik hebben in ruil voor deze verkrachting.

Anja Havik:

Wat ben je aan het doen?

Meneer Kalie:

Niks.

Anja Havik:

Tegen wie praat je?

Meneer Kalie:

Het is Fleur die de was ophaalt.

Anja Havik:

Waarom huilt ze?

Meneer Kalie:
Zo noemen we dat niet in Asten.

Fleur huilt.

Fleur:
Het kan me niet schelen hoe jullie dat hier in Asten noemen, meneer Kalie, meneer Wim Kalie, koster van de Sacramentskerk, heeft op een zomeravond in zijn linnenkast, terwijl zijn vrouw Anja Havik beneden in haar alkoof het op een schreeuwen zette, dat hij ermee op moest houden, een jong meisje v...

Meneer Kalie:
Zo noemen we dat hier niet.

Jack Robertson:
Gewatteerde flapdrollen, die ons de ogen uitsteken met andermans geld, gestolen geld! Waar is mijn geld verdomme, geldkloppers, slappe geile geldkloppers! Schurken die niets durven, alleen maar 'de fijne baantjes' aan elkaar geven, omringd door hoogbenige stoeipoezen met strakke heerlijkheden, waar ze gratis en voor niks hun harde leuter doorheen mogen vege, gratis voor iedere hoge heer een strak lijf met lange poten en een kletsnatte spleetpoes en een paar prachtige volle bonbonella's waar mannen fijn hun stampertje door kunnen laten verwennen. Doe deze ouwe gek ook zo'n wijf, zodat ik ook eens een keer goed met haar heerlijkheid kan spelen, zeg, want wie knijpt er eens een keer voor niks in mijn ballen, alle Jezus, dat ben ik toch alleen maar. Waarom zijn er geen sterke leiders die die roetmop van mijn erf trappen, het dorp uit, ik haat die roetmop, roetmoppen zijn dom, maar geen enkele leider verlost ons van die nikker die hier 's nachts ronddoelt en ervoor zorgt dat geen mens meer een oog dichtdoet.

Fleur:
Ik heb mijn naam veranderd.

Moeder van Fleur:
Hou op met die onzin.

Fleur:
Stien.

Moeder van Fleur:
Fleur, dat is je naam.

Fleur:
Stien, omdat er niets fleurigs meer aan mij is.

Moeder van Fleur:

Zoiets doet een koster niet, stoppen met janken, verdomme, je melk kookt over, doe je rok goed, petticoat goed, omhoog en gehoorzaam, meisjes zoals jij zouden eigenlijk veel harder gestraft moeten worden, nu ga je naar meneer Kalie en bied je je excuus aan, hoor je me, ga naar meneer Kalie en zeg dat het je spijt dat je zo slecht over hem gedacht hebt, vooruit, naar buiten, opschieten, moet ik hem opbellen en zeggen dat je eraan komt, ik wil niet dat je tegen iedereen zegt dat je je naam veranderd hebt, je heet Fleur, je naam is heilig want die heb je van je vader en moeder gekregen, dat is een cadeau en nu opgesodemieterd, uit mijn ogen, stuk verdriet, schaam jij je niet, jij heet Fleur, geen Stien.

Fleur: *(zingt zachtjes)*

Stien mag ik voor wat munten,
je heerlijkheid eens zien,
of is die al vergeven,
aan de heren van het goeie leven.
Stien mag ik voor een paar daalders,
je heerlijkheid eens ruiken,
of is die al vergeven,
aan de heren van het goeie leven,
aan allen die zwemmen in het geld,
dan is die van jou voortaan een vuilnisbelt.

Meneer Kalie:

Er moeten maatregelen genomen worden, anders kom ik zonder petroleum te zitten.

Rüben Vervoort:

Eierkolen zijn er in Asten niet meer te krijgen.

Fransje de Waal:

De kou trekt vinnig op en Rüben Vervoort wordt stiller en killer.

Rüben Vervoort:

Hou je handen nou eens een keer thuis, Fransje de Waal.

Fransje de Waal:

Kijk meneer Kalie en Fleur staan onder de kastanjeboom, het bewegende koude winterlicht tussen het lover beweegt op hun gezichten.

Rüben Vervoort:

Ze maken me bang, jij maakt me bang, verdomme waarom zit je steeds aan me. Er staat iets te gebeuren.

Fransje de Waal:
De kastanjebladeren ritselen onrustig.

Rüben Vervoort:
Ik vind het een angstig geluid. Kijk, Fleur doet niet eens meer haar vingers uit haar mond.

Fransje de Waal:
En meneer Kalie praat honderduit, waar heeft ie het over?

Rüben Vervoort:
Buigt zijn hoofd, wil haar een hand geven.

Fransje de Waal:
Ze weigert, loopt weg, gaat naar Jack Robertson.

Rüben Vervoort:
De vloekende Jack Robertson, die niet eens zijn lagere school heeft afgemaakt, wat heeft ze daar te zoeken?

Fransje de Waal:
Die gaat zijn treurig leven te lijf met één fles jenever per dag, één fles jenever. Bij hem moet je niet zijn als je raad wil over hoe het nu verder moet.

Ruben de Waal:
Hij is al dagen dronken.

Fransje de Waal:
Woedend op de zwarte engel die op blote voeten met een witte schoenendoos onder zijn arm door Asten loopt.

Fleur heeft haar handen voor haar oren.

Rüben Vervoort:
Raad over die geheimzinnige neger die hier 's nachts rondzwerft en beweert dat hij niemand kwaad doet kan ik je ook niet geven, als je blijft zwijgen Fleur. Ik kan je niet helpen zolang je nergens over praat, Fleur, ik kan je niet helpen, echt niet.

Fransje de Waal:
Laat haar met rust, Rüben.

Rüben Vervoort:

Wil je mijn rug een keer zien, Fleur? Zal ik je mijn rug eens een keer laten zien?

Fransje de Waal:

Zij kan er ook niets aan doen, Rüben, het was een ongeluk.

Rüben Vervoort:

Ik ga naar binnen, drinken, net zoveel als hij daar met zijn jenever, tot ik niets meer voel en wegzak in een volkomen gevoelloosheid. Dag Fleur, dag lief meisje van me.

Fransje de Waal:

Laat haar met rust Rüben Vervoort, je doet haar zeer.

(Kijkt smachtend naar Rüben Vervoort, wil met hem mee)

Rüben Vervoort:

Komt het door het licht? Komt het door de wolken die voor de zon drijven en die het zware donkere rode fluweel voor het raam van de voorkamer van meneer Kalie veranderen in een onheilspellend bloedrode hel? Of komt het door Fleur dat ik ineens moet denken aan het ongeluk dat slager de Waal overkomen is, hoe zijn kleine jongen verbrijzeld werd onder de wielen van een tractor, een en al bloed in het stoffige grijze zand, hoe snel dat bloed zich mengde met het droge grijze zand, zwart werd. Waarom moet ik daar aan denken, Fransje, waarom? Ik wil aan Fleur denken, ik wil naar jou verlangen, Fleur, niet het beeld van dat stervende jongetje van twee op mijn netvlies. Niet het geluid van die sirene.

Sven Hendrix:

Waarom denk je dan dat ik je op zo'n indringende manier aankijk?

Mathilde de Jong:

Ik weet het niet, heb jij iets te verbergen?

Sven Hendrix:

Waarom denk jij dat ik iets te verbergen heb?

Mathilde de Jong:

Dat weet ik niet, heb ik dat gezegd, dat je iets te verbergen hebt?

Sven Hendrix:

Waarom denk jij dat ik iets te verbergen heb?

Mathilde de Jong:

Dat heb ik niet gezegd, je luistert verkeerd, je hoort alles precies zoals je het wil horen.

Sven Hendrix:
Nee jij, wat heb jij dan gezegd?

Mathilde de Jong:
Ik weet het niet meer.

Sven Hendrix:
Je zei letterlijk, als je zo kijkt met van die ogen, die alleen maar beschuldigen, dan word ik bang van je. Alsof ik je ooit bang zou willen maken, zou kunnen maken, gemakkelijk hoor, mij beschuldigen dat ik je bang maak, makkelijk.

Mathilde de Jong:
Je maakt me bang, ophouden, ik hou van je.

Sven Hendrix:
Waarom vertel jij dan niet wat er gebeurd is.

Mathilde de Jong:
Er is niets gebeurd, hoe vaak moet ik dat nog zeggen, waarom vertrouw je me niet?

Sven Hendrix:
Ik vertrouwde je tot die woensdagmiddag, de dag nadat de zwarte engel hier voor het eerst gesignaleerd was. Toen je niet thuis was en toen je om half zes binnenkwam was er iets veranderd, je deed anders, anders dan anders. Alsof je met iemand naar bed was geweest, alsof je heel goeie seks met iemand hier uit het dorp had gehad, je was stil, had vlekken in je hals, je ogen glanzend, je haar door de war. Ik hou zoveel van je. Mijn lijf, mijn hele lijf wist het eerder dan ik het zelf wist, nog geen tien minuten nadat je thuis was gekomen moest ik overgeven. Ik liep naar de tuin, zonder te weten waarom, achter bij de schommel heb ik staan kotsen en ik zei nog tegen mezelf: 'ik weet niet waarom ik hier sta te kotsen, ik begrijp het niet', maar mijn lijf wist het al, alleen moest de gedachte nog geboren worden, en toen liep ik terug en stond jij buiten naar me te kijken en toen wist ik het, ik zag het aan je hals, vlekken die ik alleen maar van ons ken, wanneer wij met zijn tweeën, en ik kon niet meer nadenken.

Mathilde de Jong:
Ik weet niet meer wat ik moet doen om je te overtuigen dat er die middag niets gebeurd is.

Sven Hendrix:
Waarom zou ik je geloven? Sindsdien is er iets geknapt, ik wil niet meer naar huis.

Mathilde de Jong:

Was je daarom zo laat thuis vannacht? Is er iets gebeurd? Het was tegen vieren, is er iets gebeurd wat ik moet weten, midden in de nacht en je rook anders. Ik was in paniek. Ik heb in paniek op je liggen wachten, het was de eerste keer dat we niet tegelijk naar bed gingen. Vanaf twaalf uur heb ik in paniek op je liggen wachten, je kwam maar niet, en Jack Robertson liep zoals altijd door de hoofdstraat te vloeken maar dat vloeken was anders dan anders, hij vloekte anders alsof er iets heel ergs gebeurd was, hij vloekte anders, en de hond van slager de Waal die altijd aanslaat als Jack Robertson voorbij loopt, blafte niet, dat verontrustte me nog het meest. Alles was anders vannacht, er is iets gebeurd, anders, en dat maakte mijn buikpijn alleen maar groter. Wat is er gebeurd? Waarom blafte de hond van slager de Waal niet? Ik hou van je, maar je kwam niet.

Sven Hendrix:

Wat jij niet allemaal doet om de aandacht van jezelf af te leiden, verdomme, alsof ik dingen doe waar ik later spijt van krijg, echt niet, jij misschien?

Mathilde de Jong:

Ik weet niet meer wat ik moet doen. En als het nou fout gaat? Als dit nou het begin van fout gaan is, hoe moet het dan verder met ons?

Sven Hendrix:

We zijn al voorbij het begin van fout gaan.

Mathilde de Jong:

Niet.

Sven Hendrix:

Wel, meisje, sinds die middag, die middag toen jij met vlekken in je hals thuiskwam was dat het begin van fout gaan.

Mathilde de Jong:

Ik heb er niets op tegen dat je zo laat thuis komt, dat we niet meer tegelijk naar bed gaan, maar ik denk iets wat ik bijna niet durf te denken.

Sven Hendrix:

Denk het maar wel.

Mathilde de Jong:

Dat je niets meer met me hebt en dat je dat ook tegen andere mensen zegt, want dat voel ik als ik andere mensen tegen kom, men kijkt naar mij, alsof die andere mensen medelijden met mij hebben, alsof iedereen iets weet wat ik niet weet.

Sven Hendrix:

Dat verbeeld jij je maar. Jij bent begonnen met je lijf weg te geven, zeg. Jij hebt je heerlijkheid aangeboden. Jij hebt ons verraden, als je met een andere man vrijt, verraad je me. Jij hebt het meest intieme gesprek gedeeld met een ander, ons meest intieme gesprek, dat vind ik verraad aan ons, sorry hoor, en als ik je nu aanraak, raak ik ook die vreemde man aan, daar pas ik voor.

Mathilde de Jong:

Je raakt me nooit meer aan.

Sven Hendrix:

Wel.

Mathilde de Jong:

Ik voel dat je achter mijn rug iets tegen andere mensen over ons zegt, dat voel ik aan hoe de mensen naar mij kijken.

Sven Hendrix:

Wat jij niet allemaal verzint om de aandacht af te leiden van jou eigen stiekeme gedrag, van je eigen stiekeme avonturen, het verborgene, je overgave, dat je je aan hem overgeeft, gewillig vlees, wat wil je nog van mij? Dat jij dingen doet die het daglicht niet verdragen.

Mathilde de Jong:

Nee donkerte, donkerte, donkerte, laten we de donkerte omarmen Sven, laten we ons heil zoeken in de diep donkere duisternis.

Sven Hendrix:

Jij liegt, de paniek van Saskia was overduidelijk de dag nadat de zwarte engel hier in Asten was neer gestreken. Ja, zoek jij je heil maar in diep donkere duisternis.

Mathilde de Jong: *(Helemaal gek aan het worden)*

Ja laten we de donkerte omarmen, kom Sven, kom mee naar de half afgebrande schuurtjes van Jack Robertson.

Sven Hendrix:

Saskia wilde me waarschuwen, alsof ze iets wist, maar niets durfde te zeggen, alsof ze jou samen met de zwarte engel gezien heeft, in de schuurtjes van Jack Robertson.

Ze steekt haar tong uit, doet uitdagend, doet heel verleidelijk, met de moed der wanhoop wil ze met haar lijf Sven voor zich winnen, kleed zich uit.

Mathilde:

Kom mee naar die half afgebrande schuurtjes van Jack Robertson, dan kan je zien hoe ik de donkerte omarm en hoe ik me in de donkerte voor je uitkleed, kijk hoe ik me voor de zwarte engel heb uitgekleet, Sven ik hou van je.

Sven Hendrix:

Ik zie je wel, ik zie wel wat je doet, hoe je mij probeert te verleiden, ik kom echt niet, ben maar eens een keer eerlijk, waarom zou ik naar je toekomen? Hou in godsnaam je kleren aan, maak het nou niet nog erger.

Mathilde de Jong:

Geloof me dan Sven.

Sven Hendrix:

Waarom verneder jij jezelf zo?

Mathilde de Jong:

Omdat er niets gebeurd is.

Sven Hendrix:

Schaam jij je dan nergens meer voor?

Mathilde de Jong:

Dat hoefde nooit.

Sven Hendrix:

Ik zie alleen maar jou zittend op de zwarte engel.

Mathilde de Jong:

Bij jou hoefde ik mij nooit te schamen.

Sven Hendrix:

Ik krijg dat beeld niet meer van mijn netvlies.

Mathilde de Jong:

Stop daar dan mee.

Sven Hendrix:

Mijn vrouw, die geen enkele scrupules meer kent, die haar mond waagwijd open spreidt.

Mathilde de Jong:

Die andere mensen komen aan me, de laatste tijd word ik steeds door andere mensen aangeraakt, een schouderklopje hier, een vriendelijke hand op mijn arm daar, er is iets veranderd, ik roep medelijden op, iedereen kijkt me vol medelijden aan, wat heb je de mensen verteld, iedereen moet van me afblijven, ik verdraag dat niet zo'n schouderklopje, verdwaalde handen op mijn schouders, jij mag aan me komen zoveel je maar wilt, jou verdraag ik, jij bent lief, jij bent dichtbij, ik wil dat jij dichtbij bent, ik hou van jou, ik hou heel veel van jou en ik wil dat jij van me houdt, dat wil ik, dat je van me houdt, maar je komt pas om vier uur thuis, en ligt als een vreemde naast me, straft me met je vreemd gesloten lijf.

Fransje de Waal:

De wind in Asten is gedraaid, de kou is uit de grond, een gedraaide wind is gunstig. En Rûben zal nu wel dronken zijn, kan hij eventjes zijn Fleur vergeten, en Jack Robertson zal nu wel een hap aarde in zijn mond stoppen, de fles met kreekwater aan zijn mond zetten en druk draaien aan zijn bankschroef alsof hij hoogstpersoonlijk het hoofd van onze zwarte engel gaat verbrijzelen, de klemijzers tegen de zwarte oren geklemd.

Jack Robertson:

Draaien maar, net zolang tot de derrie op de grond sijpelt, zodat de kippen het naar binnen kunnen kloppen. Want niemand onderneemt meer iets tegen hem. Doe eens iets bange onnozelaars. Iets. Het zijn allemaal bange onnozelaars die ons in onze armoe laten stikken. Gewetenloze schurken. Dat iemand zijn hals doorsnijdt.

Fransje de Waal:

Terwijl meneer Kalie, meneer Wim Kalie, Fleur ongevraagd tegen de houten wand van zijn diepe linnenkast op de overloop heeft gedrukt, waar het vast wemelt van de mottenballen en haar ongevraagd heeft ingewijd in het grotemensenleven, iets wat eigenlijk gestraft zou moeten worden, iets waar Fleur niet over praat, zie ik mezelf over de plak lopen, het open veld voor me, daar waar de zandverstuiving begint, samen met Jopie Schellekens. Ik ben acht jaar en op weg naar de kelders van de Sacramentskerk, op weg naar de zangles van meester van de Bracht, het gregoriaans, de metten en de vespers.

Jopie Schellekens:

Stop je hand in mijn broekzak.

Fransje de Waal:

Nee, liever niet.

Jopie Schellekens:

Stop je hand in mijn zak.

Fransje de Waal:
Laat me nou.

Jopie Schellekens:
Nee, ik laat je niet, stop je hand in mijn zak.

Fransje de Waal:
Nee.

Jopie Schellekens:
Daar wacht iets heel speciaals op jou.

Fransje de Waal:
Blijven we lopen?

Jopie Schellekens:
We blijven lopen.

Fransje de Waal:
Zeg je het tegen niemand?

Jopie Schellekens:
Niemand.

Fransje de Waal:
We komen te laat.

Jopie Schellekens:
Het is pas kwart voor vijf, de zangles begint pas om half zes.

Fransje de Waal:
Ik weet het niet, ik durf het niet.

Jopie Schellekens:
Doe het nou maar, er zit een gat onder in mijn broekzak, daar moet je met je hand doorheen.

Fransje de Waal:
In de mijne ook.

Jopie Schellekens:

Achter dat gat zit hij. Hij is al stijf en als je met het velletje speelt, een beetje op en neer gaat komt er bud uit.

Fransje de Waal:

Bud?

Jopie Schellekens:

Bud, ja, je hoort me toch wel.

Fransje de Waal:

Dat woord staat bij ons op de schoenendoos, waar de zondagse schoenen van mijn vader inzitten.

Jopie Schellekens:

Dit is andere bud.

Fransje de Waal:

Het is eng.

Jopie Schellekens:

Het is heel gewoon, kom hier met je hand.

Fransje de Waal:

Weet jij waar de kinderen vandaan komen?

Jopie Schellekens:

Ja, natuurlijk, die komen gewoon uit de heerlijkheid van een wijf gekropen.

Fransje de Waal:

Wij hebben een nieuw broertje gekregen, omdat mijn moeder achter, op de plak achter onze tuin, midden in de nacht op haar knieën is gaan zitten, en donkere zwarte aarde in haar handen heeft genomen.

Jopie Schellekens:

Wij zijn arm, jongen, wij wonen op het zand. Op zwarte aarde wonen de rijken, niet van die arme luizen zoals wij.

Fransje de Waal:

En toch is het waar, mijn moeder is midden in de nacht de plak opgekropen, is op haar knieën gaan zitten en onder het zand heeft ze donkere zwarte aarde gevonden

en toen heeft ze er lang en veel over geademd, en toen is de donkere aarde in mijn broertje veranderd, net zoals God de Vader in de Bijbel met Adam heeft gedaan.

Jopie Schellekens:

Er is hier echt geen donkere zwarte aarde. Jack Robertson bestelt niet voor niks elke maand vijftientig liter. Stof en zand, dat hebben we hier, Fransje, jij begrijpt er helemaal niets van, kinderen komen uit de heerlijkheid van een wijf gekropen.

Fransje de Waal:

Mijn moeder is geen wijf, mijn moeder is een moeder.

Jopie Schellekens:

Ga naar Christien, die laat voor wat kleingeld haar heerlijkheid zien.

Fransje de Waal:

Ik wil geen heerlijkheid zien.

Jopie Schellekens:

Overall mooi wit vlashaar, voor nog geen twee vijftig mag je haar heerlijkheid voelen, dan maakt ze haar heerlijkheid een klein beetje voor je open, eventjes maar.

Fransje de Waal:

Ik hoef het witte vlas van Christien niet te voelen.

Jopie Schellekens:

Het is de mooiste heerlijkheid van Asten, glinsterend rood vlees in een bedje van wit vlas, je weet niet wat je mist..

Fransje de Waal:

Ophouden.

Jopie Schellekens:

Stop dan je hand in mijn broekzak.

Fransje de Waal:

En ik ben acht en stop mijn hand in zijn broekzak, van Jopie Schellekens, die al werkt en geld verdient, en vind daar een stijve vis die hard en zacht tegelijk is, die me kippenvel bezorgd en tegelijkertijd misselijk maakt, een botachtig warm ding dat ik nog nooit gevoeld heb, nog niet ken, en dat nog helemaal niets met mijn eigen hatelijke kinderding te maken heeft.

Jopie Schellekens:

Als je het beweegt, als je er een slinger aan geeft, komt er bud uit.

Fransje de Waal:

Nee, nee, nee, ik ben acht, en ik hou mijn hand angstvallig stil, zodat er vooral niets uitkomt, en ik probeer krampachtig te denken aan mijn lieve moeder, die 's nachts de plak is opgekropen, naar zwarte donkere aarde heeft gezocht, om voor mij een broertje te maken, omdat ik haar kop heb gek gezeurd om een broertje en hoe dat broertje dood geboren is en hoe mijn moeder de bevalling niet overleefd heeft. Mamma?

Jopie Schellekens:

Het is al goed.

Fransje de Waal:

Het is niet goed. Hoe mijn vader slager huilebalk de Waal opnieuw getrouwd is en tien jaar later nog een kind heeft gekregen, die ze Lars genoemd hebben.

Slager de Waal:

Die naam mag niemand uitspreken, Lars is dood.

Fransje de Waal:

Saskia Pollock lacht.

Rüben Vervoort:

Zo'n vreemde lach, dat elke nieuwkomer meent er een paard in nood te horen hinniken, maar wij uit Asten zijn er mee vergroeid.

Meneer Kalie:

Een oplopende harde lach van hoog naar laag, schurend, hikkend, in stootjes, scherp snijdend.

Slager de Waal:

Waarom weet ik niet wie er over mijn Lars gereden is, waarom vertelt niemand me dat? Misschien helpt het met afscheid nemen, heeft iemand daar ooit over nagedacht?

Fransje de Waal:

Saskia Pollock lacht haar waanzinnige lach, boos omdat iedereen haar overslaat. Omdat iedereen weet dat Saskia Pollock toevallen kan krijgen en dan verandert van bloeiende schoonheid in een schuimbekkende furie, omdat ze uit de ringen gevallen is en toen durfde niemand haar meer te vragen, op dat moment moet ze zich net zo verlaten als ik hebben gevoeld, na het ongeluk met Lars. Fransje de Waal en Saskia Pollock de twee meest eenzame mensen op deze wereld. En de zwarte engel, die dwars door je heen kijkt, die zwarte mysterieuze engel, die zijn stem nooit gebruikt,

alleen maar wijst en een witte doos onder zijn arm draagt waarvan niemand weet wat daarin zit.

Saskia Pollock:

Woon bij mij, leef bij mij, kom bij mij, praat met mij, eet met mij, doe met mij, vrij met mij, o god, alsjeblieft, als er gerechtigheid is, schenk mij deze zwarte engel?

De Zwarte Engel:

Ik ben een kermisjongen.

Saskia Pollock:

Dank je.

De Zwarte Engel:

Mijn hele leven heb ik op kermissen gewerkt.

Saskia Pollock:

Dat je tegen me praat.

De Zwarte Engel:

Gesjouwd, zwaar werk gedaan, als bouwer, vrouwen zonder hoofd, vrouwen met baarden, vrouwen met borsten als watermeloenen, ik als levende Zwarte Engel uit het donkere Afrika. Mensen mogen me aanraken, ik ben een kermisattractie.

Saskia Pollock:

Ik ook?

De Zwarte Engel:

En in elke stad waar we zijn bezoek ik de bibliotheek.

Saskia Pollock:

Mag ik je ook aanraken?

De Zwarte Engel:

Ik heb de ene helft van mijn leven als een attractie doorgebracht en de andere helft heb ik gelezen.

Saskia Pollock:

Dat is mooi, in Asten hebben we alleen maar een kleine.

De Zwarte Engel:

Ik heb alles gelezen.

Saskia Pollock:
Jij bent niet vies van me.

De Zwarte Engel:
Alles over religie, filosofie, psychologie.

Saskia Pollock:
Jij bent niet vies van me. Iedereen hier in Asten is vies van me, iedereen, behalve jij.

De Zwarte Engel:
We zijn met een kermis hier heel ver vandaan. Ik heb me net de hele dag verdiept in een boek over de psychologie van de mens, omdat ik maar niet begrijp waarom de mensen doen zoals ze doen. En dan komen er tegen zessen zo'n stuk of vijf jongens binnen, grote zwarte jakken, kaal geschoren hoofden, ze trappen de deur in, gooien onderweg alle boekenstellingen om, komen op me af. Iedereen behalve de bibliothecaresse is al naar huis. Ze slaan me met hun vuisten in mijn gezicht, ze beuken er op los. Dan scheuren ze het boek wat ik aan het lezen ben kapot. De bibliothecaresse begint te huilen.

Saskia Pollock:
Ga met me mee.

De Zwarte Engel:
Als ze me naar buiten gooien ligt er voor mij een zee van boeken.

Saskia Pollock:
Wil je dat ik wat dichterbij kom?

De Zwarte Engel:
Het licht van de straatlantaarns verlicht de berg, de prachtigste atlanten, de prachtigste encyclopedieën. Ik kan niet naar mijn rariteitenkabinet om me te laten betasten door mensen die daar voor betalen, ik sta aan de grond genageld. De bibliothecaresse is hulp halen.

Saskia Pollock:
Je bent lief.

De Zwarte Engel:
De jongens met zwarte jakken staan met bliken benzine in de aanslag.

Saskia Pollock:
Heel lief.

De Zwarte Engel:

Geen hulp, dan gooien ze de benzine over al die duizenden boeken, ik weet niet wat ik moet doen, ben radeloos.

Saskia Pollock:

Kom.

De Zwarte Engel:

En dan hun aanstekers op de met benzine overgoten boeken. Een vuurzee, zo hoog als de dakgoot van de bibliotheek. Niemand komt naar buiten, niemand doet iets. Toen ben ik gaan lopen.

Sven Hendrix:

Als je naar beneden kijkt dan zie je het.

Mathilde de Jong:

Ik begrijp niet wat bedoeld?

Sven Hendrix:

In het zwart van het water.

Mathilde de Jong:

Wat bedoel je?

Sven Hendrix:

De weerspiegelende maan?

Hoe die kijkt.

Mathilde de Jong:

Hoe kijkt de weerspiegelende maan?

Sven Hendrix:

De weerspiegelende maan is in paniek, de weerspiegelende maan weet het gewoon?

Mathilde de Jong:

De man die naar de weerspiegeling van de maan kijkt, die man heeft niets te vrezen, er is niets gebeurd, hoe dikwijls ga ik het nog tegen je zeggen?

Sven Hendrix:

De maan denkt daar alleen anders over. Ik wil je gezicht zien, ik wil je ogen zien, ik wil je lezen, ik wil me nooit meer alleen voelen. Er is iets gebeurd, iets veranderd, ik weet alleen niet wat. Vanaf nu praat ik gewoon door, de lucht wordt gevuld door mijn

woorden, de lucht zuigt zich vol als een droge spons met water, geen stilte mag er nu vallen. Iets maakt me heel bang, doodsbang, dat ik iets ga ontdekken wat ik niet wil ontdekken, wat mijn leven voorgoed zal veranderen. Ik weet het al, wat er gebeurd is, wat zo vaak gebeurt, je hebt me verraden, zoiets denk ik dat het is. Waar ik mijn hele leven bang voor ben geweest, is nu gebeurd. Jij bent met die zwarte engel naar bed geweest, samen geweest, jullie hebben het gedaan, wat de halve wereld doet, maar ik niet aan kan. Dat jij je heerlijkheid waar ik altijd vertrouwd mee ben geweest, opengesteld hebt voor een andere man. Het gesprek wat ik doorlopend met je voer, heb je met iemand anders gevoerd. Ik kan het niet. Ook al roep je altijd dat je van niemand bent, ik wil graag van jou zijn, omdat jij het allergrootste in mijn leven bent. En nu is het dan toch gebeurd. Langzaam druppelt de waarheid naar binnen, o niets zeggen, voorgoed zal er iemand mee luisteren als ik met je praat. We zijn nooit meer alleen. Altijd zal er een ander lijf zijn, als ik nu met je vrij, vrijt de zwarte engel met ons mee, ik kan je niet delen. Waarom wordt er van mij nu moed verwacht, was er moed voor nodig je heerlijkheid voor de zwarte engel te openen, of was het gewoon louter geiligheid, wat deed je besluiten je kleren voor hem uit te doen, je naaktheid te tonen? Ik hoef het niet te weten. Nu komt het moeilijkste. Je hoeft alleen maar te knikken, te knikken als het ja is.

Ze knikt.

Fransje de Waal:

Het wasgoed hangt doodstil aan de lijn en Fleur met haar vingers in haar mond zit stil voor haar raam.

Fleur:

De bittere smaak in mijn mond wil maar niet verdwijnen. Ik doe het raam open, het helpt niet. Ik staar naar de versiering die nog steeds vanaf mijn zeventiende verjaardag in de kamer hangt, lang zal ze leven, kort wil ze leven, de versiering beweegt zachtjes door de tocht die door het raam naar binnen stroomt. Ik doe de afwas, mijn handen willen zich verbergen in het sop, kon ik maar helemaal verdwijnen in het witte sop, onder het witte schuim en nooit meer bang. Dan gaat de zon schijnen en dan klaart de lucht op en dan ga ik lopen en dan ben ik nooit meer bang.

Meneer Kalie: *Zachtjes.*

Wat kom je doen Fleur?

Fleur:

Ziet u eens hoe rood mijn lippen zijn.

Meneer Kalie:

Wat bedoel je daarmee?

Anja Havik:

Wat bedoelt dat meisje, wanneer ze tegen je zegt dat je moet zien hoe rood haar lippen zijn.

Meneer Kalie:

Dat begrijp ik ook niet.

Fleur:

Mijn moeder zegt dat u een goed mens bent.

Anja Havik:

Wat zegt ze?

Meneer Kalie:

Ze zegt dat haar moeder zegt dat ik een goed mens ben, (*zachtjes sissend*) ga weg, laat me met rust.

Anja Havik:

Waarom zegt dat meisje tegen jou dat haar moeder jou een goed mens vindt.

Fleur:

Ik wil graag mijn naam veranderen, meneer Kalie.

Anja Havik:

Wat zegt ze nu weer?

Meneer Kalie:

Dat ze haar naam wil veranderen, Fleur is een mooie naam, laat hem, je hebt hem van je ouders gekregen..

Anja Havik:

Waarom wil dat meisje haar naam veranderen?

Fleur:

Wanneer krijg ik mijn schilderij?

Meneer Kalie:

Nooit.

Fleur:

Morgen.

Meneer Kalie:
Nooit.

Fleur:
Ik loop weg, meneer Kalie.

Meneer Kalie:
Je laat het uit je hoofd.

Fleur:
Als je me morgen dat schilderij niet bezorgt, zie je me nooit meer terug.

Sirene gaat.

Fransje de Waal:
Vijf uur.

Rüben Vervoort:
Vijf uur en al twee dagen geen teken van leven..

Meneer Kalie:
Verman je een keer, slager, mannen huilen niet.

Fransje de Waal:
Mannen in Asten huilen niet.

Rüben Vervoort:
En je vader, Fransje, je vader?
Waar is Fleur gebleven, ik heb haar al twee dagen niet meer gezien.

Fransje de Waal:
Mijn vader huilt elke middag als de sirene afgaat.

Rüben Vervoort:
Waarom slopen ze dat ding niet?
(*zachtjes*) Er is iets met Fleur aan de hand.

Fransje de Waal:
Uit respect voor mijn halfbroertje Lars.

Slager de Waal:
Die op een afschuwelijke manier verongelukt is.

Fransje de Waal:
Stil maar papa, niemand sloop die sirene.

Slager de Waal:
Die sirene blijft daar altijd hangen.

Fransje de Waal:
Altijd.

Rüben Vervoort:
Ga je het hem nog een keer vertellen, Fransje, je zal 't hem toch een keer moeten vertellen?

Jack Robertson: (*Tegen de zwarte engel*)
Wat zit er in die doos, mogen we dat nou een keer weten, verdomme daar hebben wij recht op.

Fransje de Waal:
Ik kan het niet.

Jack Robertson:
Slaapt elke nacht in een van mijn bijenschuurtjes, hoe dikwijls moet ik je nou nog van mijn erf aftrappen?

Saskia Pollack: (*Zachtjes*)
Zal ik voor je koken, zwarte engel, zal ik voor je koken?

Jack Robertson:
Ik denk wel dat ik weet waar Fleur is.

Fransje de Waal:
Waar dan?

Jack Robertson:
Ik weet wel waar dat meisje is.

Fransje de Waal:
Waar dan Jack, waar zit dat meisje dan?
Saskia, weet jij waar Fleur is?

Jack Robertson:
Laat hij het maar vertellen, hè zwarte engel, ten slotte hebben we jou voor het laatst samen met Fleur over de plak zien lopen.

Saskia Pollock:

Kan iemand Jack Robertson tegenhouden, straks vermoordt hij hem.

Fransje de Waal:

Saskia, weet jij wat er met Fleur gebeurd is?

Saskia Pollock:

Ik ga niet machteloos toekijken, hoe Jack Robertson met zijn gekke kop een mes in hem steekt, meneer Kalie weet wel waar Fleur is.

Meneer Kalie:

Ik weet helemaal niks. Ik heb de hele dag de koperen kruizen van de kerkpoort staan poetsen.

Sven Hendrix:

Wat weet jij van Fleur, meneer Kalie, wat weet jij van haar, we kunnen haar niet vinden.

Meneer Kalie:

En het laatste uur was ik in de slagerij van huilebalk slager de Waal. Sven, let jij liever op je vrouw, men zegt dat hij de toegang tot je vrouw gevonden heeft.

Saskia Pollock:

Dat is niet waar Sven, geloof hem niet, meneer Kalie is de inmiddels de nachtmerrie van Asten aan het worden.

Meneer Kalie:

Er is hier maar één nachtmerrie en dat is hij.

Saskia Pollock:

Iemand heeft die arme Fleur met kind geschopt, denk ik en nu is die arme Fleur naar de stad om het weg te laten halen.

Meneer Kalie:

En wie is die iemand dan wel, Saskia Pollock?

Saskia Pollack:

Dat weet ik niet, meneer Kalie, weet u het misschien?

Rüben Vervoort:

Dat is niet waar, dat kan niet. Ik was het niet. Je zegt maar wat, Saskia, zeg dat het niet waar is?

(Meneer Kalie wijst naar de zwarte engel)

Meneer Kalie:

Misschien weet hij het wel? We laten hem nogal zijn gang gaan en er is er hier maar één die er voor gezorgd heeft dat Sven Hendrix zijn vrouw niet meer spreekt. Eén, geef mij één reden waarom we Jack Robertson zijn gang niet laten gaan.

Saskia Pollock:

Omdat de zwarte engel van mij houdt.

Meneer Kalie:

Totdat hij je een keer schuimbekken onder zich aantreft.

Vader van Sven:

Iemand heeft het licht uitgedaan, doe het licht aan. Ze komen me halen Sven, ze komen me halen. Mijn lijf zo licht als een veertje, zo zacht als een baby. Mijn lijf waar alle kracht uit verdwenen is, ze dragen me naar buiten, omdat ze me komen halen. Ik kan mijn armen niet meer bewegen. Ik kan mijn vingers niet meer bewegen. Je bent een goed mens, Sven, ik heb het nooit gezegd, nooit, kreeg het nooit voor elkaar. Je bent een goed mens, Sven en nou heeft iemand het licht uitgedaan, alsjeblieft, wil iemand het licht weer aandoen, het is hier zo donker.

Saskia Pollock:

Dat is gemeen, meneer Kalie, meneer Wim Kalie, dat is heel gemeen. *(huilt)*

Ik denk wel dat ik weet wie er Fleur met kind heeft geschopt, niemand raakt hem met een vinger nog aan, pak mij maar, sla mij maar, Jack, sla mij maar.

Fransje de Waal:

Fleur heeft een dwangbevel gekregen, ik heb het twee dagen geleden bezorgd. Haar huis is onderzocht, haar kamer. Er is al weken een schilderij uit de Sacramentskerk weg en men heeft Fleur met dat schilderij zien lopen.

Rüben Vervoort:

Wie?

Saskia Pollock:

Hij daar.

Fransje de Waal:

Ze hebben de zevende statie op haar kamer terug gevonden, en nu moet ze voorkomen.

Meneer Kalie:

Waarom laten we Jack Robertson zijn karwei niet afmaken, Fleur is de zandvlakte opgelopen samen met hem, *(hij wijst naar de zwarte engel)*, nou als ze niet meer terug komt, weet ik wel wat daar gebeurd is.

Rüben Vervoort:

Heb jij haar iets aangedaan?

De Zwarte Engel:

Ik ben een stukje met haar meegelopen. Ze heeft me een brief gegeven en gevraagd of ik die wil voorlezen als haar iets zou overkomen.

Meneer Kalie:

Iedereen naar huis voordat er ongelukken gebeuren.

De Zwarte Engel:

Laat me die brief voorlezen.

Meneer Kalie:

Iedereen naar huis, het wordt mistig. Laat hem met rust, Jack, laat hem gaan en geef mij die brief.

Rüben Vervoort:

Nee, ik wil hem, ik wil weten wat er in staat, daar heb ik recht op.

(Fransje de Waal leest de brief voor).

Fransje de Waal:

Langzaam vervaagt Asten, ik kan er niets aan doen, alsof de mist nooit meer optrekt. Ik heb van iedereen gehouden, van mijn lieve mamma, van iedereen in Asten maar van Rüben toch het meest, als alles gelopen was zoals ik hoopte was ik met je getrouwd, Rüben, maar er is mij een ongeluk overkomen, en nou vervagen de huizen van Asten langzaam. Dag Rüben, het is niet je rug, hoor, stil maar, maar wat het wel is kan ik niet zeggen. Langzaam vervagen de huizen, veranderen in silhouetten totdat ze verdwijnen en alle kleur in Asten verdwenen is.

De Zwarte Engel:

Ik kom van de kermis, heb mijn hele leven op de kermis gewerkt, 's avonds en 's nachts en overdag heb ik mijn dagen doorgebracht in bibliotheken, religie, filosofie, psychologie, geprobeerd greep te krijgen op het fenomeen lust.

Meneer Kalie:

En wat heb jij dan van het fenomeen lust in Asten begrepen?

De Zwarte Engel:
Niets, meneer Kalie, helemaal niets.

Meneer Kalie:
Had dan je poten thuis gehouden.

De Zwarte Engel:
Bedoelt u dat Sven zijn leven rond zijn angst heeft ingericht.

Sven Hendrix:
Kan iemand er voor zorgen dat hij voortaan een zwijgend leven voor zich ziet.

De Zwarte Engel:
Zijn angst om zijn Mathilde aan een andere man te verliezen.

Sven Hendrix:
Dit hoef ik niet te horen.

De Zwarte Engel:
En toch is het zo, Sven Hendrix, je was haar al kwijt voordat je haar bezat.

Sven Hendrix:
Dat is niet waar, Mathilde en ik houden ontzettend veel van elkaar, zolang we elkaar kennen.

De Zwarte Engel:
En waarom ben je dan zo bang?

Sven Hendrix:
Ik heb altijd gepiekerd, getobd, altijd gebeden dat het nooit zou gebeuren. Misschien heb ik het altijd geweten dat het zou gebeuren, en is het daarom ook gebeurd.

De Zwarte Engel:
Haar raadselachtigheid heeft je gek gemaakt, zo zit het leven vol verrassingen, aangename en minder aangename. Er komen er nog een paar.

Sven Hendrix:
Wie gooit er het eerst zijn mes.

De Zwarte Engel:
Wacht even Sven Hendrix.

Sven Hendrix:
Wie gooit er het eerst zijn mes.

De Zwarte Engel.
Wacht even Sven Hendrix, wanneer is jouw verstikkende jaloezie eigenlijk geboren?

Sven Hendrix:
Gaaf je niks aan.

(Meneer Kalie gooit een mes)

De Zwarte Engel:
Maar meneer Kalie, beheerst u zich alsjeblieft, hoe u uw best ook doet een andere kant op te kijken, u verliest het toch. Meneer Kalie zou zijn problemen allang hebben opgelost als hij niet bezweken was. Zelfs zijn laatste restje ijdelheid verdwijnt als sneeuw voor de zon, maar meneer Kalie, met mijn dood wast u uw ziel niet schoon.

Meneer Kalie:
Mijn ziel is schoon, brandschoon.

Vader van Sven:
En nou voel ik mijn voeten ook al niet meer, zweef hoog boven Asten, zie mezelf in mijn eigen bedje liggen. Sven, Sven, haal me terug. En nu komt het licht ook weer terug, duizenden gloeilampen hangen om me heen, schommelen zachtjes in het steeds feller wordende licht. Overal vrouwen in wit satijn, blonde vrouwen met lange wapperende haren lachen uitnodigend naar me, Sven, en niemand is meer boos, zwaaien naar me, zo mooi, zo verschrikkelijk mooi, als ons arm Asten dit eens zou weten, dit eens zou meemaken, ons arm Asten, dat dit jaar voorgoed haar onschuld is kwijtgeraakt, Asten, waar alles op straat ligt.

Sven Hendrix:
Meneer Kalie zeg hem dat zijn toekomst begrensd is.

De Zwarte Engel:
Zeg hem dat er een jonge man gekomen is die haar van hem heeft afgenomen.

Sven Hendrix:
Zeg hem dat hij haar uit mijn huis heeft gelokt.

De Zwarte Engel:
Zeg hem dat hij zijn huis niet in een duistere gevangenis had moeten veranderen.

Sven Hendrix:
Zeg hem dat hij het recht niet heeft mijn leven kapot te maken.

De Zwarte Engel:
Zeg hem dat ze uit vrije wil naar me toe gekomen is.

Sven Hendrix:
Zeg hem dat hij haar naar buiten gelokt heeft.

De Zwarte Engel:
Zeg hem dat hij zijn Mathilde nergens anders kan voorstellen dan in zijn vesting en dat als ze niet in zijn vesting zit, hij haar alleen maar met andere mannen voor zich ziet, omdat zijn jaloezie obsessief is, omdat hij dan fantaseert over andere mannen die het met zijn Mathilde doen.

Sven Hendrix:
Zeg hem dat dat niet waar is.

De Zwarte Engel:
Zeg hem dat dat de reden is dat ze ja tegen me gezegd heeft.

Sven Hendrix:
Zeg hem dat ik met haar gelukkig ben geweest.

De Zwarte Engel:
Zeg hem dat ik met haar gelukkig ben geweest.

Fransje de Waal:
Noem geen mens gelukkig voordat hij dood is.

Jack Robertson:
Ik ben klaar, ik ga naar huis.

De Zwarte Engel: *(zachtjes)*
Zeg hem dat zijn Mathilde nog steeds van hem houdt.

Vader van Sven:
Poorten gaan open, ik voel overal handen op mijn lijf, zacht strelend, overal, en om mij heen hangen vlaggen en hoor ik hemelse klanken van honderden kinderen die op koperen trompetjes blazen en zie ik honderden dansmariekes draaiend met hun kontjes en zwaaiend met hun blauw fluwelen vaandels. Feest, mijn arm Asten, het is hier feest, feest.

Slager de Waal:

Ik hou zoveel van de snel opkomende mist, het geeft het leven iets veiligs, iets geborgens. Ik wil niet aan de kleine te vroeg gestorven Lars denken, maar ik doe het toch omdat ik het niet kan stoppen. Elke dag opnieuw word ik overvallen door het beeld van mijn lieve Lars van twee, overreden door die groene tractor, die achteruit reed, precies om vijf uur toen de sirene zijn nutteloos geluid liet horen. En elke dag opnieuw lopen de tranen over mijn roodgeaderde slagerswangen. Ik kan het niet wegdenken, dat ongeluk kan ik gewoon niet wegdenken. Iedereen opgesodemierd, naar huis, laat mij alleen. Laat mij maar alleen, jij ook Fransje, jij ook. Wie reed er eigenlijk op dat ding, waarom wordt mij dat nooit verteld? Waarom word ik overal buitengehouden, is het nog niet erg genoeg dat ik nog maar één zoon over heb? Iedereen naar huis. Laat mij maar alleen en laat die man met rust, hij doet geen vlieg kwaad?

Rüben Vervoort:

Er is er maar een die dat weet, meneer de Waal en die moet het zelf maar zeggen. Ik ga Fleur zoeken.

Fransje de Waal:

Niet doen Rüben.

Vader van Sven:

Nou moet ik gaan, Sven, nou moet ik gaan. Kinderen en vrouwen veranderen in ouwe mannen, ze beginnen te hollen, ik moet mee, voorgoed, nou moet ik voorgoed gaan.

Slager de Waal:

Ik staar naar mijn hakblok als ik hoor van het ongeluk van mijn Lars, als ik hoor van die groene tractor die het tere jongenslijfje verbrijzeld heeft, vernietigd heeft, wie reed er op dat ding, waarmee al dat jonge kraaiende leven eruit geperst werd?

Rüben Vervoort:

Gaat er nou niemand mee Fleur zoeken?

Slager de Waal:

Vermorzeld, omdat er zonder uit te kijken achteruitgereden werd om een wagen vol met kisten appels aan te koppelen? Was het Jannie Smits? En ik in een shock beland, en stop met uitbenen en, in plaats van naar mijn kleine Lars te gaan kijken, met de ijzeren mand met botten naar de cirkelzaag loop en begin met het doorzagen van varkensbotten. Hoog schrill geluid dat zich mengt met het schrille gejang van de sirene waarvan niemand meer weet waarom die nog afgaat, en ik schreeuw.

Wie reed er op dat ding? Wie? Verdomme wie? Waardoor ik nooit meer op kan houden met varkensbotten te zagen.

Fransje de Waal:
Stil, papa, stil maar..

(Fleur komt op)

Rüben Vervoort:
Daar is Fleur. Uitslag op haar rode wangen, wil je iets zeggen Fleur? Kijk, blik op haar schoenen. Geen mens weet er meer wat er in je omgaat, lieve Fleur, wil je me iets zeggen, Fleur, wil je me iets zeggen? Lief meisje van me, kom met je gezicht achter je kastanjebruine haren vandaan. Hoe komt je gezicht zo opengekrabd? Heb jij dat zelf gedaan of was het meneer Kalie?

Vader van Sven:
Sven!

De vader sterft.

Iedereen zingt 'Wer hat dich so geschlagen', uit de Matthäus Passion van J.S. Bach